

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 619/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **HOTEL MAMAS a.s.**, Chorvátska 2, Bratislava, IČO 47 221 721, zastúpenej Advokáti Heinrich s.r.o., Skautská 12, Nitra, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-2Cbi/9/2020 z 15. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Mestského súdu Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. B1-2Cbi/9/2020 z 15. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vo veci žaloby podanej Ing. Tomášom Fiolekom – správcom konkurznej podstaty úpadcu STAMEX Žilina, s.r.o., „v konkurze“ (ďalej len „žalobca“) – o určenie neúčinnosti právneho úkonu vystupovala sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej; mestský súd rozsudkom č. k. B1-2Cbi/9/2020-446 z 13. februára 2024 (ďalej len „rozsudok mestského súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Následne mestský súd uznesením (vydaným vyšším súdnym úradníkom) č. k. B1-2Cbi/9/2020-459 z 15. augusta 2024 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) uložil žalobcovi povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 913,86 eur. K tomu sťažovateľka uviedla, že mestský súd jej v uznesení VSÚ priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 9 úkonov právnej služby a žiadne iné trovy jej nepriznal. Proti uzneseniu VSÚ sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej namietala nepriznanie jej náhrady trov konania za ďalšie úkony právnej služby. Mestský súd o sťažnosti rozhodol napadnutým uznesením, ktorým zmenil uznesenie VSÚ tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania v celkovej výške 1 044,46 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje akákoľvek argumentácia vo vzťahu k dôvodom, ktoré uvádzala v sťažnosti proti uzneseniu VSÚ. Napadnuté uznesenie podľa nej trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia a zároveň aj postup mestského súdu považuje za arbitrárny v dôsledku nesprávnej aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby uvádza, že pojednávanie konané 15. mája 2023 sa riadne uskutočnilo (prvoinštančný súd sporové strany oboznámil s jednotlivými listinami a sporové strany následne predstúpili a podali svoje vyjadrenia), preto mala byť priznaná náhrada trov za úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. e) vyhlášky, a nie v súdom priznanej nižšej sume. K tomu dodala, že keďže odročenie predmetného pojednávania zapríčinil žalobca (nedoložením znaleckého posudku), mala jej ako žalovanej patriť náhrada trov konania podľa § 256 ods. 2 a § 181 ods. 5 Civilného sporového poriadku. K ďalšiemu úkonu právnej služby (študovaniu spisov – podkladov z daňového úradu zo 4. októbra 2023) argumentovala, že vo veci konajúci súd síce sporovým stranám zaslal odpoveď daňového úradu, avšak prílohy im nezasielal (pravdepodobne z dôvodu ochrany daňového tajomstva) a sporovým stranám oznámil, že si ich môžu prísť naštudovať do informačného centra súdu. Právny zástupca sťažovateľky preto 4. októbra 2023 nahliadol do spisu a vzhľadom na nevyhnutnú účasť na súde ide podľa sťažovateľky o úkon svojou povahou podobný (keďže právny úkon „študovanie spisu“ nebol do 31. decembra 2023 ako úkon právnej služby explicitne uvedený v § 13a vyhlášky) úkonu – ďalšia porada alebo rokovanie s klientom [podľa § 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky] a účasť na konaní pred súdom [podľa § 13a ods. 1 písm. e) vyhlášky], takže aj za tento úkon jej mala patriť odmena ako za riadny úkon právnej služby. Obdobne argumentovala, aj pokiaľ išlo o osobné štúdium pripojeného súdneho spisu na mestskom súde jej právnym zástupcom 5. februára 2024, pričom v tomto prípade zároveň poukázala na to, že právny úkon „študovanie spisu“ už od 1. januára 2024 je aj explicitne uvedený v § 13a vyhlášky. Preto jej mala byť priznaná náhrada aj za tento úkon právnej služby. Aj vo vzťahu k pojednávaniu zo 16. októbra 2023 argumentovala, že išlo o riadne vykonané pojednávanie, na ktorom sa zúčastnil jej právny zástupca, preto jej mala byť priznaná náhrada podľa § 13a ods. 1 písm. e) vyhlášky. Vo vzťahu k nepriznaniu jej náhrady za úkony právnej služby namietala aj nepriznanie odmeny za úkon právnej služby – záverečné zhrnutie vo veci pre súd z 12. februára 2024. K tomu uviedla, že na predchádzajúcom pojednávaní konanom

20. novembra 2023 mestský súd oznámil, že na ďalšom pojednávaní chce vec rozhodnúť, a preto si sporové strany majú pripraviť písomné záverečné vyjadrenie. To sporové strany (vrátane sťažovateľky) splnili a predmetné vyjadrenie založili do spisu. Pretože má podľa sťažovateľky uvedené podanie všetky atribúty úkonu právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, aj za tento úkon jej patrí odmena ako za riadny úkon právnej služby. V napadnutom uznesení tak absentuje odôvodnenie, prečo jej nebola priznaná náhrada za jednotlivé úkony právnej služby. K tomu doplnila, že vo vzťahu k úkonom právnej služby – nahliadnutie do spisu 4. októbra 2023 a 5. februára 2024 – z obsahu súdneho spisu tieto skutočnosti – vykonanie týchto úkonov právnej služby – jednoznačne vyplývali, preto nepriznanie náhrady za ne mestským súdom považuje za svojvoľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením.

6. Ústavný súd, zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, považuje v prvom rade za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnú dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 492/2025).

7. Ústavný súd uplatní svoju kasačnú právomoc len v prípade, ak ústavná sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite.

8. Ústavný súd konštatuje, že mestský súd sa v prípade sťažovateľky nedopustil takého extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré by predstavovalo porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie a vec by tým posunulo do ústavnoprávnej roviny.

9. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že v označenom konaní bola predmetom napadnutého uznesenia výlučne otázka výšky trov konania, t. j. išlo o otázku akcesorickú,

ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej, pričom námietky sťažovateľky sa obmedzujú len na bežnú polemiku s právnym názorom mestského súdu vo sfére podústavnej právnej regulácie.

10. Sťažovateľka mestskému súdu vytýka, že jeho napadnuté uznesenie trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia a zároveň aj postup mestského súdu považuje za arbitrárny v dôsledku nesprávnej aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky.

11. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že mestský súd po preskúmaní sťažnosti priznal sťažovateľke náhradu trov za úkon právnej služby – pojednávanie zo 16. októbra 2023, keď skonštatoval, že uvedené pojednávanie sa riadne konalo. Nepriznanie náhrady trov za ďalšie úkony právnej služby odôvodnil tým, že absentovalo zo strany sťažovateľky riadne zdokladovanie týchto trov, resp. tieto nevyplývali z obsahu spisového materiálu. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 333/2025).

12. Ústavný súd argumentuje, že jeho úlohou pri posudzovaní rozhodnutí všeobecných súdov o výške trov je len identifikovanie skutočne extrémnych vybočení, nie naprávanie jednoduchých nesprávností. V súvislosti s nesúhlasom sťažovateľky konštatuje, že mestský súd si v danom prípade uplatnil zákonom mu daný priestor pri rozhodovaní o trovách konania. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže rozhodovať o účelnosti trov konania, resp. prepočítavať trovy v „treťom stupni konania“ (obdobne I. ÚS 475/2020).

13. V nadväznosti na už uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry ústavný súd súčasne konštatuje, že námietky sťažovateľky odôvodňujúce porušenie ňou označených práv napadnutým uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov právneho zastúpenia, nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietku proti rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej. Ako už bolo totiž načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Úlohou ústavného súdu nie je prehodnocovať správnosť právnych názorov všeobecného súdu, ku ktorým všeobecný súd dospel pri výklade podústavného práva, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil (II. ÚS 509/2022, I. ÚS 538/2023). Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľky by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyústil by do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne II. ÚS 85/2022).

14. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022). Ústavný súd vzhľadom na uvedené

ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu